

Rolnummer 4881
Arrest nr. 157/2010 van 22 december 2010

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 26 van de wet van 10 maart 1925 op de electriciteitsvoorziening, gesteld door de Rechtbank van Koophandel te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit emeritus voorzitter M. Melchior, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, en voorzitter M. Bossuyt, en de rechters A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, J. Spreutels en T. Merckx-Van Goey, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van emeritus voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 19 februari 2010 in zake de nv « Straps » tegen de nv « C.P.T.E. » en de nv « Elia Asset », en in zake de nv « Elia Asset » tegen de nv « Straps », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 25 februari 2010, heeft de Rechtbank van Koophandel te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 26 van de wet van 10 maart 1925 op de electriciteitsvoorziening, doordat het, in het kader van een burgerlijke rechtsvordering, de daders van een of meer bij proces-verbaal vastgestelde overtredingen van de wet die strafrechtelijke misdrijven vormen, de korte verjaringstermijn van één jaar laat genieten, terwijl de daders van een of meer overtredingen van dezelfde wet die niet bij proces-verbaal zijn vastgesteld en die geen strafrechtelijke misdrijven vormen, aan een langere verjaringstermijn zijn onderworpen, niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in die zin dat de daders van een of meer overtredingen van de wet van 10 maart 1925, die niet strijdig worden geacht met de openbare orde, zich ten aanzien van hun schuldeisers in een minder gunstige situatie bevinden op het vlak van verjaring dan diegenen die een bij proces-verbaal vastgestelde overtreding begaan die strafrechtelijk wordt gestraft ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de nv « Straps », waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 4052 Chaudfontaine, Voie de l'Air Pur 224;

- de nv « Elia Asset », waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1000 Brussel, Keizerslaan 20;

- de Ministerraad.

De nv « Elia Asset » heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 24 november 2010 :

- zijn verschenen :

. Mr. R. Balaes, advocaat bij de balie te Luik, voor de nv « Straps »;

. Mr. C. Ghyselen *loco* Mr. A. Verriest, advocaten bij de balie te Brussel, voor de nv « Elia Asset »;

. Mr. J.-F. De Bock, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en A. Alen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de voormelde bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Bij de Rechtbank van Koophandel te Luik is door de nv « Straps » hoger beroep ingesteld tegen een vonnis van de Vrederechter te Grâce-Hollogne van 29 mei 2007.

In zijn vonnis had de Vrederechter geoordeeld dat een uitbreiding ten koste van de aangrenzende eigendom en het feit van te steunen op dat goed van een ander geen overtreding van de wet van 10 maart 1925 op de electriciteitsvoorziening uitmaakten.

Volgens de appellante heeft de nv « Elia Asset », geïntimeerde partij, door te weigeren om een mast weg te nemen die zonder toestemming van de eigenaar is geïnstalleerd op een privaat terrein dat haar niet toebehoort, de artikelen 15 en 16 van de wet van 10 maart 1925 geschonden en heeft zij zich dus schuldig gemaakt aan een overtreding. Bovendien zou zij een burgerlijke fout hebben begaan.

De nv « Elia Asset » voert daarentegen aan dat de door de appellante ingestelde vordering krachtens artikel 26 van de wet van 10 maart 1925 is verjaard. De door de nv « Straps » bedoelde overtredingen van de wet gaan immers meer dan één jaar vooraf aan de betekening van de gedinginleidende akte. De installatie van de mast dateert van 1986, de appellante heeft de installatie van twee voeten van de mast op de grenzen van haar terrein voor het eerst in 1999 aangevoerd en zij heeft de nv « Elia Asset » op 16 augustus 2001 gedagvaard.

Volgens de verwijzende rechter wordt bij artikel 26 van de wet van 10 maart 1925 een korte verjaringstermijn ingevoerd voor zowel de burgerlijke rechtsvordering als de strafvordering, waarbij de aldus vastgestelde termijn, volgens de duidelijke bewoordingen van de tekst, ingaat vanaf het proces-verbaal waarbij de overtreding wordt vastgesteld. Bij gebrek aan een dergelijk proces-verbaal zou er geen sprake kunnen zijn van een verjaringstermijn van één jaar.

Zonder zich in dat stadium uit te spreken over het strafbare karakter van de handelingen van de nv « Elia Asset », merkt de verwijzende rechter op dat de wetgever geen enkele verantwoording geeft voor het feit dat de daders van een of meer overtredingen van de in het geding zijnde wet, die geen misdrijven vormen of die niet bij proces-verbaal zijn vastgesteld, op burgerlijk vlak worden geconfronteerd met een verjaringstermijn van dertig jaar of van vijf jaar terwijl de verjaringstermijn van de burgerlijke rechtsvordering, indien een misdrijf en een vaststelling bij proces-verbaal wel hebben plaatsgevonden, maar één jaar bedraagt.

Hij acht het bijgevolg noodzakelijk de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de nv « Straps »

A.1. Bij artikel 16 van de in het geding zijnde wet wordt aan de beheerder van een elektriciteitsmast de verplichting opgelegd om die mast weg te nemen indien de eigenaar van de open onbebouwde grond waarop hij is geplaatst, beslist om de grond te omheinen of om te bouwen, hetgeen te dezen het geval was. Volgens de nv « Elia Asset » zelf vormt de niet-naleving van dat voorschrift een strafrechtelijk misdrijf.

Indien een overtreding van de in het geding zijnde wet wordt begaan, bedraagt de verjaringstermijn om ze te bestraffen evenwel één jaar vanaf het proces-verbaal waarbij de overtreding wordt vastgesteld. In de wet wordt niet verduidelijkt gedurende welke termijn de vaststelling kan worden gedaan. Daaruit volgt dat dat recht om de overtreding vast te stellen blijft bestaan.

Die specificiteit ten opzichte van het klassieke strafrecht lijkt te worden verklaard door de voorrang die aan de elektriciteitsvoorziening wordt verleend door te verhinderen dat onregelmatige situaties na verloop van tijd worden verworven, wat tot gevolg zou hebben dat de ontwikkeling van de optimale wijzen van elektriciteitsvoorziening wordt verstoord.

A.2. De in het geding zijnde regeling doet geen enkele discriminatie ontstaan. Indien de strafvordering wordt beoogd, zal noodzakelijkerwijs een proces-verbaal van vaststelling worden opgesteld, wat enkel door een gestelde overheid kan gebeuren. In dat geval zullen zowel de strafvordering als de burgerlijke rechtsvordering binnen een termijn van één jaar verjaren. Indien er geen vaststelling is, bestaat er enkel een gemeenrechtelijke vordering die is gebaseerd op artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek of op iedere andere grondslag. In dat geval zal die vordering verjaren volgens de termijnen en wijzen van het burgerlijk recht.

Het slachtoffer kan ervoor kiezen een klacht in te dienen, die zal kunnen leiden tot een proces-verbaal van vaststelling dat het enige is dat de strafvordering op gang zal kunnen brengen. Indien het slachtoffer daarentegen kiest voor het gemeen recht of indien geen enkele vaststelling wordt gedaan of indien een dergelijke vaststelling niet tot een strafrechtelijke veroordeling heeft geleid binnen de termijn van één jaar, zal het slachtoffer de verjaringstermijn van burgerlijke aard moeten naleven.

A.3. Bovendien, zelfs in de veronderstelling dat het verschil in behandeling discriminerende gevolgen met zich meebrengt, rijzen vragen over het nut van het antwoord op de gestelde vraag.

Indien de gehele in de in het geding zijnde bepaling bedoelde verjaringsregeling onregelmatig wordt geacht, zal de bodemrechter het gemeen recht van de verjaring moeten toepassen, namelijk, aangezien het gaat om een misdrijf, een verjaring van vijf jaar die ingaat op de datum van de weigering, door de nv « Elia Asset », om het verzoek van de nv « Straps » in te willigen. Aangezien dat misdrijf een voortdurend misdrijf is, zal het daarenboven niet kunnen verjaren zolang de onwettige weigering wordt volgehouden.

Indien enkel de aanvang van de verjaringstermijn in strijd met de Grondwet wordt geacht, zou de bodemrechter worden geconfronteerd met de vaststelling dat de strafvordering, die uit het misdrijf voortvloeit, op 16 februari 2000 is ontstaan toen de netwerkbeheerder heeft geweigerd om de mast weg te nemen. Aangezien het een voortdurend misdrijf betreft, zouden evenwel noch de strafvordering, noch de burgerlijke rechtsvordering die daaruit voortvloeit, verjaren daar de termijn van één jaar nog steeds niet is verstreken.

Ten slotte zou, gesteld dat de strafvordering als verjaard kan worden beschouwd, daarom niet kunnen worden geoordeeld dat de burgerlijke rechtsvordering bijgevolg ook is verjaard, tenzij een situatie van retroactief verval van vorderingen wordt gecreëerd.

Standpunt van de nv « Elia Asset »

A.4. Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de verwijzende rechter zich niet uitspreekt over het strafbare karakter van de door de nv « Straps » aangevoerde overtreding van de in het geding zijnde wet.

Het staat niet aan het Hof dergelijke handelingen al dan niet als misdrijf aan te merken, noch, in beginsel, te oordelen over de relevantie van de prejudiciële vraag die aan het Hof wordt gesteld. Er moet evenwel worden beklemtoond dat de nv « Straps » zich voor de verwijzende rechter heeft beroepen op de overtreding van de artikelen 15 en 16 van de in het geding zijnde wet, die strafbaarstellingen uitmaken. De prejudiciële vraag is dus relevant.

A.5. Er moet eveneens worden beklemtoond dat het niet erom gaat de verjaring van de strafvordering te vergelijken met die van de burgerlijke rechtsvordering *ex delicto*. Te dezen zijn de aanvang van de verjaringstermijn en de duur ervan identiek.

In werkelijkheid moet een vergelijking worden gemaakt tussen, enerzijds, het geval waarin een overtreding van de wet van 10 maart 1925 het voorwerp van een proces-verbaal van vaststelling heeft uitgemaakt en dat waarin zij niet het voorwerp van een dergelijke vaststelling heeft uitgemaakt, en tussen, anderzijds, het geval waarin een overtreding van de wet van 10 maart 1925 die een strafrechtelijk misdrijf vormt, het voorwerp heeft

uitgemaakt van een proces-verbaal van vaststelling en van een burgerlijke rechtsvordering op grond van dat misdrijf, en de overtreding van dezelfde wet die geen strafrechtelijk misdrijf vormt en op grond waarvan een burgerlijke rechtsvordering in werking wordt gesteld tegen de dader van die overtreding van de wet.

A.6. Er kan geen enkele redelijke en afdoende verantwoording worden gegeven voor het feit dat de verjaringstermijn van één jaar, in het geval waarin een persoon een overtreding van de wet van 10 maart 1925 begaat, ingaat wanneer die overtreding bij proces-verbaal wordt vastgesteld en niet ingaat wanneer zij niet bij een dergelijk proces-verbaal wordt vastgesteld.

De wil om de rechtszekerheid van de exploitant te waarborgen, versterkt het discriminerende karakter van een dergelijk verschil in behandeling. De ontstentenis van een proces-verbaal waarbij een overtreding wordt vastgesteld, waarmee de exploitant niets te maken heeft, mag immers niet op zijn schouders worden gelegd. Evenmin kan worden aangevoerd dat een overtreding van de in het geding zijnde wet die niet het voorwerp van een proces-verbaal van vaststelling heeft uitgemaakt, niet zou kunnen verjaren aangezien de verjaring een algemene grond van verval van de strafvordering is.

Evenmin kan enige afdoende en redelijke verantwoording worden gegeven voor de omstandigheid dat een burgerlijke rechtsvordering op grond van een overtreding die bij een door de bevoegde overheid opgesteld proces-verbaal behoorlijk is vastgesteld, na één jaar volgend op het opstellen van dat proces-verbaal verjaart, terwijl een burgerlijke rechtsvordering op grond van overtredingen die geen misdrijven vormen, na een langere termijn verjaart.

A.7. Bij een vaststelling van ongrondwettigheid dienen de verwijzende rechter en alle andere rechtscolleges zich aan die vaststelling te houden en mogen zij de bepaling dus niet toepassen in zoverre zij ongrondwettig is. De verwijzende rechter zal daaruit dus moeten afleiden dat enkel de korte verjaringstermijn van één jaar, vanaf het ogenblik waarop een proces-verbaal door de bevoegde overheid had kunnen worden aangenomen, in aanmerking moet worden genomen om de ontvankelijkheid van de vordering van de nv « Straps » te beoordelen.

Standpunt van de Ministerraad

A.8. De prejudiciële vraag houdt een vergelijking in tussen de daders van een of meer overtredingen van de in het geding zijnde wet die bij proces-verbaal zijn vastgesteld en strafrechtelijke misdrijven vormen, enerzijds, en de daders van een of meer overtredingen van de wet die niet bij proces-verbaal zijn vastgesteld en geen strafrechtelijke misdrijven vormen, anderzijds.

De in het geding zijnde wet heeft met name tot doel een nieuwe regeling van beperking van monopolies in te voeren. De parlementsleden hebben geen bijzondere toelichting gegeven over de artikelen met betrekking tot de strafbaarstelling van de overtredingen van de genoemde wet en met betrekking tot de strafrechtelijke sancties die ermee gepaard gaan en waarvan de in het geding zijnde bepaling deel uitmaakt.

A.9. In hoofdorde is de Ministerraad van mening dat de prejudiciële vraag niet dienstig is voor de oplossing van het voor de verwijzende rechter hangende geschil. De nv « Straps » is van oordeel dat de nv « Elia Asset » de artikelen 15 en 16 van de in het geding zijnde wet heeft overtreden. Op 12 oktober 2004 heeft de Vrederechter geoordeeld dat de vordering geen burgerlijke rechtsvordering was op grond van feiten die op basis van de in het geding zijnde wet als misdrijf kunnen worden gekwalificeerd. De Ministerraad deelt dat standpunt waaruit wordt afgeleid dat de prejudiciële vraag losstaat van het voor de verwijzende rechter opgeworpen probleem.

A.10. In ondergeschikte orde erkent de Ministerraad dat de bij proces-verbaal vastgestelde overtredingen van de in het geding zijnde wet aan een specifieke verjaringsregeling zijn onderworpen. De in het geding zijnde wet kan evenwel niet worden vergeleken met de andere strafwetten. Het door de wetgever nagestreefde legitieme doel bestaat immers in het meest adequate gebruik van de elektrische energie met het oog op het stimuleren van de economie en het algemeen belang. Daaruit vloeit voort dat de exploitanten van de lijnen of netwerken voor het transport of de distributie van elektrische energie een specifiek statuut moeten genieten.

Dankzij de in het geding zijnde bepaling genieten de exploitanten rechtszekerheid die ook de gebruikers van het netwerk ten goede komt. De wettigheid van de transport- en distributie-installaties kan niet meer opnieuw in het geding worden gebracht via een strafvordering, meer dan één jaar na de vaststelling van een eventuele overtreding.

Door de verjaringstermijnen van de burgerlijke rechtsvordering en van de strafvordering te laten samenvallen, heeft de wetgever willen verhinderen dat in de strafwet als misdrijven gekwalificeerde feiten gerechtelijk kunnen worden betwist, in het belang van een particulier, na het verstrijken van de termijn gedurende welke de vervolging in het openbaar belang is toegestaan. Indien de wetgever een dergelijke gemeenschappelijke verjaring niet had geregeld, zou de situatie van een persoon die ten gevolge van een fout schade heeft geleden, aanzienlijk ongunstiger zijn wanneer die fout een misdrijf vormt dan wanneer zij geen misdrijf vormt.

Ten slotte meent de Ministerraad, met betrekking tot de aanvang van de verjaringstermijn, dat de in het geding zijnde bepaling op grondwetsconforme wijze moet worden geïnterpreteerd. In zoverre de overtreding bij proces-verbaal is vastgesteld, is de aanvang van de verjaringstermijn de vaststelling bij het proces-verbaal. In zoverre de overtreding niet bij proces-verbaal is vastgesteld, zijn de gemeenrechtelijke regels van de verjaring van toepassing wat betreft de aanvang ervan.

- B -

B.1. Artikel 26 van de wet van 10 maart 1925 op de electriciteitsvoorziening bepaalt :

« De openbare rechtsvordering en de burgerlijke rechtsvordering wegens overtreding van hoogerstaande bepalingen dezer wet of van de ter uitvoering daarvan genomen verordeningen, verjaren na één jaar vanaf den datum van het proces-verbaal dat de overtreding vaststelt ».

B.2.1. De verwijzende rechter stelt het Hof een vraag over het verschil in behandeling dat uit dat artikel voortvloeit tussen, enerzijds, de verjaringstermijn waaraan de vordering tot vergoeding van de schade, veroorzaakt door een overtreding van de bepalingen van de wet van 10 maart 1925 die een misdrijf vormt, is onderworpen en, anderzijds, de verjaringstermijn waaraan de vordering tot vergoeding van de schade, veroorzaakt door een overtreding van de bepalingen van dezelfde wet die evenwel geen misdrijf vormt, is onderworpen. In het laatste geval wordt de verjaringstermijn, krachtens artikel 2262*bis*, § 2, van het Burgerlijk Wetboek, in beginsel vastgesteld op vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwarende ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

B.2.2. Te dezen wordt de geïntimeerde op hoofdberoep voor de verwijzende rechter verweten dat zij heeft geweigerd om een elektriciteitsmast weg te nemen die zij had geïnstalleerd op een terrein dat haar niet toebehoort, zonder de toestemming van de eigenaar van het terrein,

ook al had die laatste besloten om op die plaats te bouwen. De appellante op hoofdberoep is van mening dat het een fout in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek betreft.

De artikelen 15 en 16 van de voormelde wet van 10 maart 1925 bepalen :

« Art. 15. De regeering, na onderzoek en bij beredeneerd koninklijk besluit, mag verklaren dat het van algemeen nut is elektrische lijnen aan te leggen boven of onder private onbebouwde gronden, die niet door muren of dergelijke omheiningen zijn afgesloten.

Door deze verklaring bekomt de belanghebbende onderneming het recht bedoelde lijnen aan te leggen boven of onder deze gronden, voor het toezicht daarop te zorgen en de onderhouds- en herstellingswerken uit te voeren, dit alles onder de bij bedoeld besluit bepaalde voorwaarden.

De regeering mag, onder dezelfde voorwaarden, den houder eener wegenistoelating machtigen de bij artikel 14 bepaalde rechten uit te oefenen.

Art. 16. Vooraleer de rechten krachtens de artikelen 14 en 15 verleend uit te oefenen, onderwerpt de belanghebbende onderneming het plan der plaats en de bijzonderheden van den aanleg der geleidingen aan de goedkeuring der overheid van wie de openbare weg afhangt.

Deze overheid beslist binnen drie maand te rekenen van den datum waarop het plan werd ingezonden, en zij geeft de belanghebbende onderneming kennis van haar beslissing. Na dezen termijn kan de onderneming haar aanvraag zenden naar de regeering die beslist.

De werken mogen slechts aanvangen na rechtstreeksche kennisgeving aan de belanghebbende eigenaars en huurders.

De uitvoering der werken heeft geen onteigening voor gevolg. Het plaatsen van draagijzers op muren of gevels kan den eigenaar niet hinderen in zijn recht van afbreken, herstellen of ophoogen. De ondergrondse lijnen en de steunen geplaatst in een open onbebouwden grond dienen, op verzoek van den eigenaar, te worden weggenomen, indien deze zijn recht van omheinen of bouwen uitoefent; de kosten van het wegnemen dezer lijnen en steunen vallen ten laste van wie hen heeft aangebracht. Maar de eigenaar dient ten minste zes maand vóór het aanvangen der afbraak-, herstellings-, ophoogings-, omheinings- en bouwwerken, het betrokken bestuur, den houder van een bedrijfs- of van een wegenistoelating te verwittigen ».

B.3.1. Het Hof merkt op dat « de wet van 10 maart 1925 op de elektriciteitsvoorziening wordt opgeheven wat betreft de gewestelijke bevoegdheden » krachtens artikel 62 van het decreet van het Waalse Gewest van 12 april 2001 betreffende de organisatie van de gewestelijke elektriciteitsmarkt.

Het staat in de regel echter niet aan het Hof te bepalen welke normen van toepassing zijn op het geschil voor de verwijzende rechter. Enkel bij een kennelijke vergissing dienaangaande kan het Hof beslissen dat de vraag geen antwoord behoeft.

Te dezen beschikt het Hof niet over de noodzakelijke inlichtingen om vast te stellen dat de in het geding zijnde wet niet van toepassing is op het voor de verwijzende rechter hangende geschil.

B.3.2. Volgens de Ministerraad zou de prejudiciële vraag niet dienstig zijn voor de oplossing van het voor de verwijzende rechter hangende geschil aangezien te dezen geen enkel strafrechtelijk misdrijf zou zijn gepleegd.

Het staat in de regel aan het verwijzende rechtscollege te oordelen of het antwoord op de prejudiciële vraag dienstig is voor de oplossing van het geschil dat het moet beslechten. Enkel wanneer dat klaarblijkelijk niet het geval is, kan het Hof beslissen dat de vraag geen antwoord behoeft.

In tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, kan het antwoord op de prejudiciële vraag dienstig zijn om het geschil te beslechten dat bij het verwijzende rechtscollege aanhangig is gemaakt. Het volstaat immers vast te stellen dat dat rechtscollege in de verwijzingsbeslissing heeft gepreciseerd dat het zich vooralsnog niet uitsprak over het strafbare karakter van de feiten die de geïntimeerde op hoofdberoep werden verweten.

B.4.1. Het in het geding zijnde verschil in behandeling berust op een objectief criterium, namelijk het al dan niet strafbaar stellen door de wet van de schadeverwekkende gedraging.

Door de verjaringstermijn van de vordering tot vergoeding van de schade die voortvloeit uit een fout die een strafrechtelijk misdrijf vormt, op één jaar vast te stellen en door hem te doen ingaan vanaf het opstellen van het proces-verbaal waarbij de overtreding wordt vastgesteld, maakt de wetgever het niet onmogelijk dat de burgerlijke rechtsvordering die uit de overtreding voortvloeit, verjaart na het verstrijken van een termijn die korter is dan die welke het slachtoffer van een fout - die met name voortvloeit uit de overtreding van een bepaling van de in het geding zijnde wet die geen misdrijf vormt - krachtens artikel 2262*bis*, § 2, van het Burgerlijk Wetboek geniet.

B.4.2. Daaruit volgt dat de in het geding zijnde bepaling tot gevolg kan hebben dat de situatie van een persoon die wegens een fout schade heeft geleden, aanzienlijk ongunstiger is wanneer die fout een misdrijf vormt dan wanneer zij geen misdrijf vormt. Daaruit vloeit een ernstige beperking van de rechten van het slachtoffer voort, die niet in verhouding staat tot de belangen die de wetgever heeft willen beschermen door de verjaringstermijn van de strafvordering en van de burgerlijke rechtsvordering die uit de overtreding voortvloeit, op één jaar vast te stellen.

B.5. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 26 van de wet van 10 maart 1925 op de electriciteitsvoorziening schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 22 december 2010.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior